

Arrest

nr. 86 091 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2012 met referthenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 14 maart 2012 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 16 maart 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.11.2011 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de dochter en schoonzoon van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het feit dat betrokkene ten laste is van haar dochter en schoonzoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene's dochter in België verblijft sinds december 2008. Betrokkene daarentegen is aangekomen in oktober 2011. Hierdoor kan het argument dat betrokkene ten laste is van haar dochter en schoonzoon niet in aanmerking genomen worden.

Betrokkene verklaart dat ze zich alleen zou voelen in Oekraïne. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 53 jaar in Oekraïne en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat ze zich in Oekraïne niet veilig zou voelen door de onstabiele economische en politieke situatie. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat de situatie voor haar door de onstabiele economische en politieke situatie in haar land van herkomst onveilig is. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat ze zich in Oekraïne niet veilig zou voelen door de onstabiele economische en politieke situatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen

dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het middel lijkt niet gegrond: De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissingen in het dossier aanwezig waren. Daar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk verklaard werd, diende de verwerende partij omtrent de elementen die de verzoekende partij ten gronde opgeworpen heeft niet te motiveren. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar dochter en schoonzoon. Wat deze motieven betreft, beperkt de verzoekende partij in wezen zich in het middel tot het geven van een andere verklaring, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet.

Tot slot kan de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 aanvoeren, daar deze geen betrekking op de bestreden beslissing heeft.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 juni 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 juli 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 mei 2012 opgenomen grond, volhardt zij in de middelen.

Met betrekking tot het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, waarin zij ter terechtzitting van 11 juli 2012 volhardt, wijst de Raad op het volgende.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“
1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen

*moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.*⁴

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

² S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen*, Antwerpen, Maklu, 2007, 148.

³ S. BOUCKAERT, o.c., 149.

⁴ I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is.

Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie argumenteert dat dit verzoek onontvankelijk is, doch stelt niet waarom deze onontvankelijk zou zijn.

Meer nog, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geeft enkel antwoord over de grond van de aanvraag art. 9 bis Wet 15 december 1980

Bovendien kan men niet ten genoegen van recht afleiden uit het verloop van de tijd dat verzoekster niet afhankelijk zou zijn van haar dochter en schoonzoon, doch enkel uit de bijgebrachte stukken van financiële bijstand. De beslissing miskent dan ook de bijgebrachte stukken.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Daar waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet inroept, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een beslissing is waarin een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, terwijl artikel 8 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten en zodoende geen uitstaans heeft met de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op artikel 8 van de vreemdelingenwet beroepen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad op het volgende.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan

beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en naar het feit dat door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op alle in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 november 2011 als buitengewone omstandigheden het volgende uiteengezet:

“Als tweede voorwaarde van de ontvankelijkheid van dit verzoekschrift vermeldt artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Vrijstelling bewijzen van buitengewone omstandigheden:

Zoals al vermeldt, kwam betrokkene met Belgisch visum in het Koninkrijk in (stuk 1).

Ze is geregistreerd in de Belgische gemeente van haar huidige verblijfplaats en beschikt over bijlage 3.

Volgens bijlage 3 is verzoekster toegelaten tot verblijf in België tot 16 november 2011.

Op het moment van indienen van dit verzoekschrift verblijft verzoekster legaal op het Belgische grondgebied.

In dit geval, is verzoekster vrijgesteld van bewijzen van buitengewone omstandigheden bij indienen van dit verzoekschrift.

In het geval als toch zal besloten worden, dat in dit geval geen vrijstelling geldt en verzoekster we] de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden dient te bewijzen, vermeldt verzoekster het volgende:

Zoals bovenvermeld, als tweede voorwaarde van de ontvankelijkheid van dit verzoekschrift eist artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

In vermelde wetsbepalingen wordt bepaald dat de betrokkene buitengewone omstandigheden moet aantonen dat het onmogelijk is of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar haar verblijf is toegelaten, om machtiging aan te vragen.

Volgens rechtspraak van de Raad van State: “De buitengewone omstandigheden bedoeld door artikel 9 § 3 van Vreemdelingenwet (nu artikel 9 bis) zijn niet bestemd om redenen aan te geven om een toelating te geven om meer dan drie maanden in het Koninkrijk te verblijven, maar wel om de redenen te rechtvaardigen waarom de aanvraag wordt ingediend in België en niet in het buitenland” (R.v.S. nr. 73.000, 6 april 1998, A.P.M. 1998, 79 en T.R.D. 2000, afl.9,20).

Verzoekster meent dat in dit dossier de buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. die rechtvaardigen dat deze aanvraag in België wordt ingediend:

Betrokkene is 53 jaar oud en gescheiden (stuk 3).

Verzoekster heeft geen eigen woning of appartement (stuk 10).

Haar enige kind - dochter, I(...), getrouwd met een Belg en woont in België (stukken 4- 7).

Enige kleinkind van verzoekster - V(...) S(...), woont met zijn ouders (dus dochter en schoonzoon van verzoekster) in België (stuk 8).

Al meerdere jaren, is verzoekster ten laste van haar dochter en Belgische schoonzoon.

Dit wordt bevestigd door vele geldoverschrijvingen, die dochter I(...) naar haar moeder in Oekraïne deed (stukken 15).

Door de leeftijd van verzoekster, onstabiele economische en politiek situatie in huidige Oekraïne voelde betrokkene zich alleen en niet veilig in haar land van herkomst.

Aan de andere kant, heeft verzoekster niet veel binding met land van haar herkomst omdat alles wat voor haar dierbaar is - haar kind en kleinkind in België wonen, duizend kilometers ver van Oekraïne.

Betrokkene wou beroep doen op de gezinshereniging met haar dochter en Belgische schoonzoon, maar door de Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (B.S. 12.09.2011) werd dit onmogelijk.

Derhalve, door deze nieuwe wetswijzig, was aan verzoekster het recht ontzegd om via de Belgische consulaire dienst in Oekraïne haar aanvraag om gezinshereniging te doen.

Verzoekster meent dat bovenvermelde redenen ernstig genoeg zijn om haar aanvraag om regularisatie in België bij de burgemeester van haar verblijfplaats in te dienen."

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de dochter en schoonzoon van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het feit dat betrokkene ten laste is van haar dochter en schoonzoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkenes dochter in België verblijft sinds december 2008. Betrokkene daarentegen is aangekomen in oktober 2011. Hierdoor kan het argument dat betrokkene ten laste is van haar dochter en schoonzoon niet in aanmerking genomen worden.

Betrokkene verklaart dat ze zich alleen zou voelen in Oekraïne. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 53 jaar in Oekraïne en haar verblijf in België, haar

integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat ze zich in Oekraïne niet veilig zou voelen door de onstabiele economische en politieke situatie. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat de situatie voor haar door de onstabiele economische en politieke situatie in haar land van herkomst onveilig is. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat ze zich in Oekraïne niet veilig zou voelen door de onstabiele economische en politieke situatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou stellen waarom de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk zou zijn en de motivering niet afdoende, vaag, stereotiep, gestandaardiseerd en summier zou zijn.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat men niet ten genoegen van recht uit het verloop van de tijd kan afleiden dat zij niet afhankelijk zou zijn van haar dochter en schoonzoon, maar enkel uit de bijgebrachte stukken van financiële bijstand en dat de bestreden beslissing deze stukken miskent, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zich hiermee beperkt tot het geven van een andere verklaring, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de gemachtigde van de staatssecretaris. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Voor het overige betwist noch weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel antwoord geeft op de grond van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit het bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk op het onderdeel van de aanvraag dat betrekking heeft op de buitengewone omstandigheden is ingegaan. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft en dat de gegrondheid van de aanvraag zodoende niet aan de orde is.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. De Raad benadrukt nogmaals dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle door verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES